AKROPOLITÁN

V ROCE 2022
PŘEJEME MNOHO
ZDRAVÍ, RADOSTI
A LÁSKY!

NOVÁ AKROPOLIS
MEZINÁRODNÍ ORGANIZACE
Filozofie
Kultura
Dobrovolnictví
č. 143
LEDEN 2022

AKROPOLITÁN

FILOZOFIE - KULTURA - DOBROVOLNICTVÍ

LEDEN 2022 Filozofie pro život č. 143

Filozofie, kterou navrhujeme, je způsob života dostupný všem, což znamená uplatňování učení velkých mudrců v praxi.
Kultura je uskutečňování lidských hodnot v životě, čímž se stává aktivní, využívá kvality každého člověka a rozšiřuje obzory.
Dobrovolnictví je plodem vůle vložené do služby ostatním. Neexistuje větší bohatství, než je ochota.

BRNO
www.akropolis.cz/brno

HRADEC KRÁLOVÉ
www.akropolis.cz/hradec

LIBEREC
www.akropolis.cz/liberec

OLOMOUC
www.akropolis.cz/olomouc

OSTRAVA
www.akropolis.cz/ostrava

PARDUBICE
www.akropolis.cz/pardubice

PLZEŇ
www.akropolis.cz/plzen

PRAHA
www.akropolis.cz/praha

ZLÍN
www.akropolis.cz/zlin

Šéfredaktorka
Slavica Kroča
Odpovědná redaktorka
Ivana Hurytová
Redakce a grafická úprava:
Eva Bímová, Martina Flaitingrová
Jana Aksamítová, Ondřej Aksamít,
Samuel Bíma, Aleš Gabriel

Nová Akropolis se nemusí plně ztotožňovat s obsahem uveřejněných textů, odpovídají za ně výhradně jejich autoři.
Všechna práva vyhrazena.
Tento časopis nebo jakákoli jeho část nesmí být reprodukovány v jakékoli formě bez předchozího písemného svolení vydavatele.

5

FILOZOFOVÉ TVÁŘÍ V TVÁŘ NÁSILÍ A TERORU

7

TAJEMNÉ JMELÍ

9

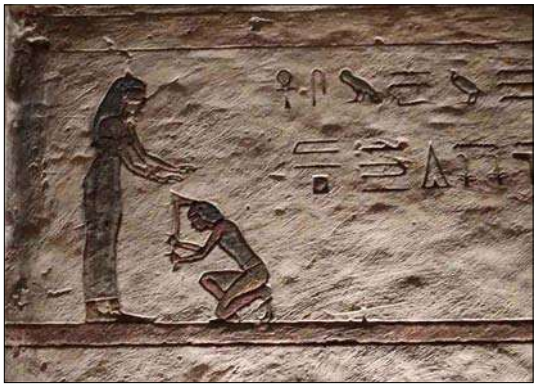

PŘECHODOVÉ RITUÁLY

11

VLTAVÍN

Magie počátků a konců

Poměrně lehce si vybavíme pocit, když člověk začíná něco nového: práci, životní etapu, zajímavé dílo, nebo když vstupuje do dalšího roku. V takovém okamžiku cítíme velké nadšení a chuť začít dělat věci jinak, neotřele, neobvykle, něco změnit, ať už jde o něco zcela nového, nebo nějaké znovuobnovené předsevzetí. Na počátku je vždy velká síla a entuziasmus, která nám dává křídla, netušené zdroje energie a síly v očekávání skvělých výsledků.

Ale jak plyne čas a přicházejí první (i druhé a třetí…) neúspěchy a prohry, činnosti se opakují a vyžadují spíše vytrvalost než cokoli jiného, mohou nám síly docházet. Nezřídka to vzdáme, na předsevzetí zapomeneme, práci nedoděláme, změnu nedotáhneme do konce.

Ještě než to nastane, je možné znovu oživit magický okamžik počátku, vnitřně se vrátit do výchozího bodu, který už nebude stejný, neboť jsme posíleni o nové zkušenosti a poznatky. Znovu v sobě rozdmýchat onen první zázračný plamen a načerpat z něj další energii. A kráčet dál díky naší mimořádné lidské přednosti – vůli.

Pokud vytrváme a překonáme všechny nástrahy na cestě, dojdeme k našemu cíli. Tento okamžik zažíváme méně často, ale je tím více nezapomenutelný. Silný a ničím nenahraditelný pocit, když se díváme s hrdostí na své dokončené dílo, na svou zvládnutou dovednost, splněnou povinnost, na to, co jsme překonali a čeho jsme dosáhli.

Magický kruh se uzavírá. Ale ne navždy. Neboť, jak říká úvodní citát, z konce vyrůstá nový počátek, jejich magie se násobí, a my dokážeme ještě mnohem víc.

Ivana Hurytová

DOKUD NEBUDU PŘIPRAVEN...

V jednom městě byly dva kláštery, bohatý a chudý. Jednoho dne navštívil mnich z chudého kláštera přítele, mnicha z bohatého a oznámil mu: *Nyní se dlouho neuvidíme. Vydávám se na pouť, abych navštívil sto klášterů. Musím přejít vysoké hory plné zvěře a nebezpečí. Provázej mne svou modlitbou.*

Bohatý mnich se zarazil: *A co si bereš na tak dlouhou a nebezpečnou cestu?*

Chudý odpověděl: *Pohárek na vodu a hrnek na rýži.*

Bohatý mnich se na něj přísně podíval: *Ty věci příliš zjednodušuješ. Nemůžeš se vydat na takovou cestu bez přípravy a prostředků. Já se také chystám na tuto pouť, ale neodejdu dříve, dokud nebudu zcela připraven.*

Po roce putování se první mnich vrátil a navštívil svého přítele. Nadšeně mu vyprávěl o bohatých duchovních zkušenostech, které získal na své cestě.

Bohatý mnich se zastyděl a svěřil se mu: *Mě se bohužel ještě nepodařilo dokončit všechny přípravy na cestu…*

FILOZOFOVÉ TVÁŘÍ V TVÁŘ NÁSILÍ A TERORU

Uprostřed všeobecného zmatku, ve kterém v poslední době žijeme, konečně panuje shoda v tom, že existují vážné problémy a že téměř ve všech oblastech života již nelze připustit, aby situace dále pokračovala.

Tolik k dohodě. Nesouhlas začíná, když se mají uplatnit řešení. Před branami nového středověku, kde je individualismus vnucován jako pravidlo a zákon, nás nepřekvapuje, že se doporučuje tolik řešení, kolik je osob, které je navrhují. Ví se o mnoha řešeních: některá se zdají lepší, jiná horší, některá nepoužitelná a jiná snad ano. Existuje však jedno „řešení“, na kterém se lidé také dokázali shodnout, byť jen proto, aby ho jednomyslně odmítli. Je to řešení, které přináší násilí.

Nejsme profesionální politikové; jsme stěží filozofové a věříme, že všechny věci, které se dějí, mají na svém začátku nějaký důvod a ve svém cíli nějaký směr. Jako filozofové nenacházíme ani začátek, ani konec násilí. Nemůžeme přijmout to, že „chyby minulosti“ jsou tím, co podněcuje násilí současnosti. Kdo rozpozná chyby, měl by pracovat na jejich opravě, obětovat se pro dobro ostatních, aby zajistil, že už nebudou trpět – pokud předtím trpěli –, ale nikdy nepoužít ničivé násilí spojené se smrtí, mučením, katastrofami, s absolutním nedostatkem soucitu. Takhle se nechovají ani zvířata.

Nemůžeme přijmout ani to, že násilí povede v budoucnu ke kladným výsledkům. Neakceptujeme argument, že „jsme dobří, ale jsme nuceni použít násilí, abychom byli vyslyšeni“. Kdo se cítí být dobrým a považuje se za takového, má tisíc způsobů, jak se nechat slyšet a jak být pochopen, aniž by musel přetrhnout nit nevinného života, rozsévat hrůzu a nenávist všude kolem sebe.

Teror není systém, je to anti-systém; a my nepřijímáme cestu, kterou nám navrhují skrze popření jakéhokoli systému. Teror není řešení, je to konec všech řešení; proto nemůžeme přijmout toto údajné řešení, které je největším zlem.

Ti z nás, kteří milují život (a to i když víme, že veškerý život končí smrtí), chtějí v klidu prožít léta, která mají, a v klidu zemřít s vědomím, že důstojně uskutečnili to, co uskutečnit měli. Jako lidské bytosti jsme se narodili a jako takové chceme žít a zemřít. Není možné žít v teroru, ani ukončit své dny jako krmivo pro výbušniny, které vybuchují na jakémkoli místě na venkově i ve městech.

Násilí je zvrhlou rakovinou síly. Buďme zdraví, silní a s morální a fyzickou silou odstraňme násilí z oblastí našich dějin, abychom našli skutečná řešení skutečných problémů, které nás sužují. První problém, který je třeba vyřešit, je tedy tento jed, který otupuje mysl a vůli, oslepuje oči a srdce a brání lidem vydat se na cestu Pravdy a Spravedlnosti.

Delia Steinberg Guzmán

HLAS TICHA

Cesta ke konečné svobodě jest ve tvém já. (Helena Petrovna Blavatská)

Jsou knihy, které čteme proto, abychom se dozvěděli nějaké nové informace, a jiné, které nás pobaví, rozptýlí, probudí naši představivost a uchvátí nás svým jazykem. Kromě toho, však existují vzácná díla, která jistým způsobem obsahují to všechno, neboť poutavým jazykem vedou člověka po neznámých stezkách vědění k hlubšímu a dokonalejšímu poznání jeho vlastního nitra. Mezi takové texty patří *Hlas ticha*, část *Knihy zlatých pravidel*, která je součástí duchovního a kulturního dědictví Tibetu.

Přestože je dnes možné Tibet navštívit, stále má pověst země opředené legendami a tajemstvím. Po staletí oddělovala Tibeťany od okolních národů a zemí přírodní hradba – pohoří Himáláj. Tato zeměpisná poloha, velká nadmořská výška a náročné podnebí vyvolaly určitou izolaci, která byla podporována i samotnými tibetskými vládci. Pro cizince bylo takřka nemožné se do Tibetu dostat, a jediným učením, které proniklo za hradbu hor, byl buddhismus.

Tato civilizace se začala světu více odhalovat až od 19. století, kdy se sem podařilo vstoupit jedné obdivuhodné osobnosti, Heleně Petrovně Blavatské, filozofce a zakladatelce Teosofické společnosti. Díky obrovskému úsilí, vědění a duchovní hloubce dokázala navázat kontakt s tibetskými mudrci, a na základě toho, co se dozvěděla a naučila, napsala řadu knih, mezi nimi i *Hlas ticha*. Otevřela tak Západu studnici východní moudrosti.

Abychom z ní mohli čerpat, je třeba přijmout odlišnou mentalitu a způsob vyjadřování. Staletá izolace a obtížné životní podmínky umožnily rozkvět velmi zvláštní a svérázné kultury. Texty této země nejsou košaté, jejich krása je v jednoduchosti a přímosti. O Tibeťanech se říká, že se nepokoušeli přivést své bohy na zem, ale snažili se k nim pozvednout. Věděli, že chce-li člověk dosáhnout nebe, musí se nejprve sám zvednout ze země a rozzářit své vnitřní hvězdy.

Nedovol žhavému slunci vysušiti jediné slzy bolesti, dokud jsi ji sám nesetřel z oka trpitele. A nech každou palčivou lidskou slzu skanouti do svého srdce a zanech ji tam. A také ji nikdy nesetři, dokud není odstraněna bolest, která ji způsobila.

Ivana Hurytová

www.filozofieprozivot.cz

TAJEMNÉ JMELÍ

Všichni známe větvičky jmelí, kterými si na Vánoce zdobíme naše domovy. Je něčím více než pouhou nezbytnou dekorací? Jakou skutečnou moc tato záhadná rostlina má?

Jmelí bílé (viscum album) je stálezelený poloparazitický keřík, který na hostiteli vytváří koruny ze svých větviček, jež mohou mít i metr v průměru, a dožívá se až dvaceti let. Kvete nazelenale od února do dubna, plodem jsou bílé bobule, které se vytvářejí v říjnu a dozrávají v prosinci, v období zimního slunovratu. V té době také na některých stromech bobule získávají zlatavou barvu. Jako poloparazitická rostlina si jmelí od hostitele bere vodu s rozpuštěnými minerály a na oplátku mu předává výsledky vlastní fotosyntézy a také jisté látky, které stromy chrání před některými živočišnými a houbovými škůdci.

Jmelí je od dávných dob také významnou léčivou rostlinou, u některých národů dokonce považovanou za panaceu, tedy všelék. Kvůli léčivým účinkům se sbírají především listy. Droga obsahuje tzv. *viscotoxiny* (soubor toxických polypeptidů), jejichž účinkem je prokazatelné snižování krevního tlaku. Dále jmelí tlumí bolesti hlavy a závratě, zastavuje krvácení a uklidňuje srdce. Mírní návaly v klimakteriu, reguluje vylučování žluči do střev a ovlivňuje činnost slinivky. Má také jisté močopudné a protirevmatické účinky a také účinky kancerostatické, protože obsažené glykoproteiny jsou schopny zvýšit imunitní reakci při setkání s nádorovými buňkami a zlikvidovat je, někdy do té míry, že se nádor zmenší.

Jmelí bylo posvátnou rostlinou keltských kněží, druidů, kterou nazývali *druad-lus*, tedy „to, co vše uzdravuje“. Nejposvátnější bylo jmelí rostoucí na dubech, protože tam se vyskytuje velmi vzácně. Sbíralo se v období zimního slunovratu. Nejvyšší druid ho v posvátné pozici uřízl zlatým srpem tak, aby spadlo do bílého plátna a nedotklo se země. Ostatní druidové ho uložili do zlaté misky, zalili vodou, a tato voda byla poskytnuta všem, kteří se chtěli uzdravit nebo se před nemocemi chránit. Voda získala léčivé účinky ze jmelí a byla také považována za „protijed“ proti všem zaříkávadlům a zlým kouzlům a za zdroj plodnosti pro ta zvířata i lidi, kteří kvůli nemoci plodní nebyli.

Období trhání jmelí bylo u Keltů obdobím míru a dobré vůle. Zastavovaly se všechny války a boje, národy se usmířily a utišily se rozbroje. Jmelí v této době, když Slunci ubývala síla, bylo právě jeho symbolem, snad kvůli zlatavé barvě svých plodů. Bylo pova-

žováno za strom bohů, protože nerostlo ze země, ale z prostoru mezi nebem a zemí. Nacházelo se uprostřed, a možná proto se stalo branou do neviditelného světa, paralelně existujícího s tím viditelným. Byl to svět neviditelných bytostí, víl a skřítků, a také bohů a zemřelých. Dle starodávných tradic tento svět existuje paralelně s naším viditelným, ale je oddělen tenkou přepážkou, která se stává velmi slabou a snadno proniknutelnou právě v období obou slunovratů. Proto v této době bylo možné skrze ni proniknout a najít v hlubinách země cesty k tajemným pokladům či k hlubokému poznání, anebo se setkat s blízkými, kteří již jsou na druhém břehu života. A právě jmelí napomáhalo průchodu touto branou.

Jmelí přinášelo štěstí, pokud bylo darováno na Vánoce nebo během zimního slunovratu. Jeho větvičky se věšely do příbytků, aby zaháněly zlé sny, zlé duchy a vůbec všechno zlé z neviditelného světa, a tím zajišťovaly soulad a harmonii v celém domě. Kuličky jmelí obsahují velmi lepivou složku, kterou se udržují na kmeni stromu, a proto se tradovalo, že stejně, jako drží kuličky jmelí na kmeni, tak bude pevný svazek mezi mužem a ženou v domě, v němž visí snítka jmelí. A ten vztah se ještě posílí, pokud se pod větvičkou políbí. Snítky jmelí visely v domě po celý rok a o dalších Vánocích se ty staré spálily ve vánočním ohni a vyměnily za nové.

Jmelí v sobě nese sílu Slunce a záři blesku, dokáže prorazit temnoty a ukázat cestu k pokladům, jak světa vnějšího, tak světa vnitřního. Vzpomeňme si na to, až ho budeme kupovat na Vánoce, a zastavme se na chvíli ve svých myšlenkách. Možná nám odhalí poklady v nás samých, a my pocítíme dotyk něčeho tajemného a hlubokého…

Jana Aksamítová

PŘECHODOVÉ RITUÁLY

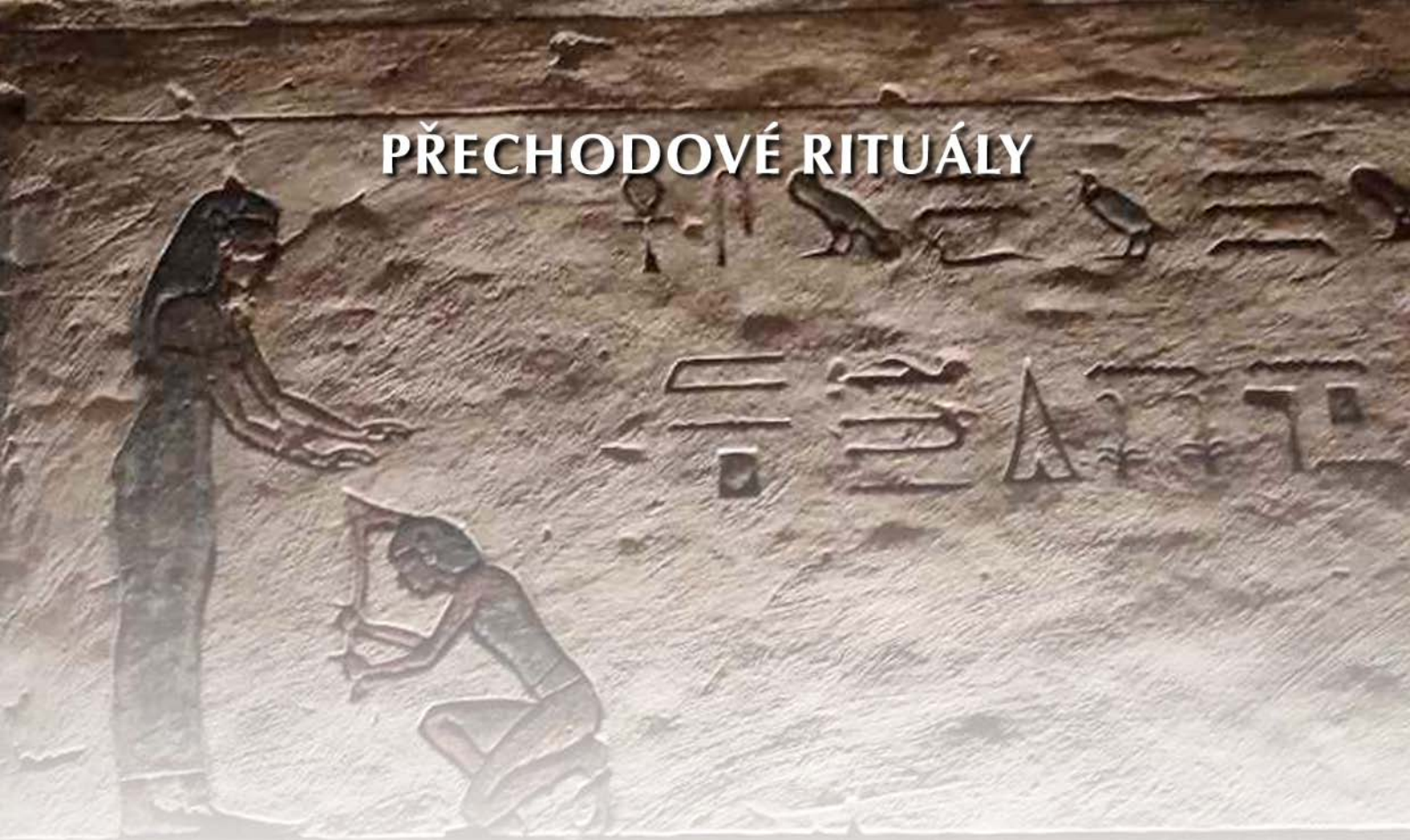

Narození, dosažení dospělosti, svatba, pohřeb, korunovace panovníka…, to jsou některé ze situací, při kterých lidé v tradičních společnostech procházeli přechodovým rituálem. Všechny mají jedno společné: znamenají zásadní přelom v životě člověka, mění jeho postavení ve společnosti, jeho práva a povinnosti.

Přechodový rituál člověka vyčlenil z jeho místa ve společenské struktuře a po krátkém mezidobí jej začlenil na místo nové. Po ukončení rituálu už nebyl člověk stejnou osobou, jako na jeho počátku. Jeho původní osobnost zanikla a zrodila se nová – proto byly častou součástí přechodového rituálu symbolická smrt a nové zrození. Stejně často docházelo k přijetí nového jména. S tímto zvykem se setkáváme dodnes, nejčastěji v případě svatby, kdy žena zpravidla přijme manželovo příjmení. To je pozůstatek dob, kdy žena sňatkem opustila svůj rodný dům a původní rodinu a vstoupila do domu a rodiny svého manžela. I někteří panovníci si dodnes vybírají nové jméno, když usedají na trůn.

Dalšími častými prvky přechodových rituálů je strávení nějaké doby o samotě (často v lesích či jiných opuštěných místech), ostříhání vlasů, rituální očista, složení slibu, zasvěcení do pravidel a zvyklostí skupiny, do které je člověk nově přijímán. Obecně řečeno probíhaly přechodové rituály všude po světě velmi podobně. Jednotlivosti se pochopitelně lišily, ale základní scénář a hluboká symbolika zůstávaly vždy stejné. To naznačuje, že se nejedná o nepodstatný zvyk, ale o něco, co je pro lidskou bytost důležité bez ohledu na dobu a přírodní i společenské podmínky, ve kterých žije.

Přechodové rituály dávají člověku jistotu a jasné místo – pro jednotlivé skupiny ve společnosti existují přesně vymezená práva a povinnosti a přechodový rituál stanovuje, do které skupiny člověk patří, a tudíž co se od něj očekává, co smí, a co je mu zapovězeno. Bez těchto jasných přechodů se člověk často ocitá v mezistavech, což (někdy aniž by si to uvědomoval) může vyvolávat pocit úzkosti a nespokojenosti.

Kromě toho, že přechodové rituály dávají lidskému životu pevný rámec, pomáhají i v okamžicích samotné změny. Chvíle, kdy se náš život od základů mění – například přestáváme být dětmi a stáváme se dospělými lidmi plně odpovědnými za svůj vlastní život, nebo

přestáváme být dospělými odpovědnými jen sami za sebe a stáváme se rodiči zodpovědnými i za své dítě – mohou být stresující, plné nejistoty a strachu z neznáma. Přechodový rituál v těchto složitých okamžicích slouží jako opora, jako vyšlapaná stezka, která nás bezpečně provede neznámou krajinou. Navíc na té cestě zpravidla nejsme sami, máme průvodce, který nás uvádí do nového stavu a vysvětluje nám vše, co potřebujeme, abychom úspěšně zvládli přechod i to, co bude následovat. A nejsme sami ani po skončení přechodu. Závěrečnou fází rituálu je uvítání v nové společnosti. Člověk se stává součástí společenství, které ve svém středu vítá nového člena. Není nikdy zcela sám.

V současné době rituály (nejen ty přechodové) mizí z lidského života buď úplně, nebo po nich zůstávají jen zvyky, které mechanicky dodržujeme, aniž bychom znali jejich skutečný význam. Mizení těchto tradic může být kromě jiných příčin způsobeno i tím, že mizí hranice, které člověk dříve během života překračoval. Už neexistuje tak jasný předěl mezi dětstvím a dospělostí, příslovečný „odlet z rodného hnízda“ se v mnoha ohledech odehrává postupně. Svatba už není tak zásadní změnou v životě mladých lidí, protože většina párů spolu žije už před svatbou, nebo ji přímo odmítá. Pro většinu z nás už nemá velký význam ani střídání ročních období (což byl další druh přechodového rituálu, který vyznačoval přechod do nového stavu ne člověka, ale celé přírody), protože cykly přírody nemají na náš život výraznější vliv.

Mizení hranic má naneštěstí na náš život jeden nepříjemný dopad: veškerý čas se slévá ve víceméně jednolitý proud bez výraznějších změn, což do života přivádí rutinu a ta zase únavu. Filosof a spisovatel Antoine de Saint-Exupéry přirovnal ve své knize *Citadela* život k paláci: v paláci jsou zdi, a právě proto je odkud a kam kráčet, je kam směřovat, a jsou tajemství, která můžeme odhalovat. Beze zdí a hranic je jen homogenní prostor bez záhad, ve kterém je ve skutečnosti jedno, na kterém místě stojíme, protože jsou všechna stejná. Rituály tvoří právě takové zdi v našich životech – nejsou to zdi, které omezují, ale zdi, které nám dávají možnost vybrat si vlastní cestu.

Jiřina Koubková

VLTAVÍN

Mnoha tajemstvími byly vždy opředeny tyto průhledné či průsvitné drahokamy, zelené až hnědozelené barvy. Jediná jeho naleziště se nacházejí právě u nás. Vltavín neboli moldavit získal své jméno podle místa prvního nálezu, Týna nad Vltavou, německy Moldauthein. Odtud tedy název *moldavit*.

Vltavíny jsou ryze české drahokamy, v tom je jejich unikátnost. Byly považovány za skleněné meteority, slzy prolévané kometami či úlomky Měsíce, které dopadly na Zem.

Vltavín byl znám již v době kamenné. Přírodní skla mají po rozbití ostré hrany, proto ho již pravěcí lidé používali jako primitivní nůž, nebo k výrobě hrotů na šípy a další zbraně.

O novém minerálu poprvé přednášel profesor Josef Mayer v roce 1787, jako o „chrysolitu z Týna nad Vltavou“. Jihočechům byl však vltavín znám již dávno předtím, běžně ho sbírali na polích po orbě. Díky tomu vznikla v jižních Čechách krásná tradice. Mladík, který si chtěl vzít svou milou, jí musel ke svatbě darovat vltavín, jako důkaz citů, které k ní chová. Největší oblibu ve šperkařství získaly až v období secese.

Jejich vznik byl dlouho záhadou, kterou se zabývalo mnoho vědců, mezi nimi i tehdejší nejvýznamnější přírodovědec Jan Svatopluk Presl. Na správnou stopu přišel okolo roku 1900 rakouský geolog a profesor působící v Praze Franz Eduard Suess. Ten se zabýval přírodními skly a vltavín zařadil do skupiny tektitů. Jsou dokonce jedinými tektity známými v Evropě.

Vltavíny mají neobvyklý původ, kterým se vymykají z palety ostatních drahokamů. Neřadíme je do žádné krystalové soustavy (jsou amorfní), nenajdeme dva totožné. Chemicky se jedná o křemenné sklo SiO_2 s příměsí hliníku či draslíku a s velmi malým podílem železa.

Jedna ze starších teorií mluvila o kosmickém původu vltavínů, které dopadly na zem v podobě meteoritu. Věda však jejich původ odhalila přesněji. V třetihorním období před patnácti miliony let na Zem opravdu dopadl meteorit o průměru asi jednoho kilometru. Dopadl pod velmi plochým úhlem na území dnešního Bavorska. Tam, kde se dnes nachází Rieský kráter o průměru asi 24 km a hloubce asi dvě stě metrů. Hornina, ze které vltavíny vznikly, však pochází ze Země. Při dopadu meteoritu se v místě srážky na křemen bohatá hornina roztavila, a po nárazu byly její žhavé kousky vymrštěny do atmosféry. Letěly několik set kilometrů a dopadly na jih Čech a Moravy, až do vzdálenosti zhruba 450 km od původního nárazu. Při letu získaly kameny svůj jedinečný tvar, v některých vznikly četné bublinky, ochladily se a ztuhly. Po dopadu na zem byly unášeny vodou, zanášely je další vrstvy hornin; působením vody, pohybem štěrkopísků a kyselostí půdy vznikalo na jejich povrchu pověstné rýhování.

Vltavíny se stejně jako jiné kameny používají v léčitelství. Používá se vltavínové kyvadlo. Umí prý v těle odhalit nemoc, která ještě nepropukla, a dokonce stimulovat tělo, aby se s nemocí samo vypořádalo. Pomáhá v léčení infekčních nemocí, mírní potíže horních cest dýchacích, posiluje imunitní systém a aktivuje nervovou soustavu.

V psychické rovině posiluje intuici a racionální náhled na naše okolí i sebe sama. Jemné vibrace vltavínu mohou probouzet jasnovidné a telepatické schopnosti. Pomáhá nám řešit problémy, které se na první pohled zdají neřešitelné, jako zbavit se materiálních zájmů, touhy chtít a vlastnit, což je nezbytný předpoklad pro dosažení skutečného poznání. Vltavín je tak kámen očisty srdce na všech úrovních.

Jana Hastíková

NOVÁ AKROPOLIS
MEZINÁRODNÍ ORGANIZACE
FILOZOFIE KULTURA DOBROVOLNICTVÍ

PROGRAM AKTIVIT

OCHUTNÁVKA FILOZOFIE BUDDHA
On-line přednáška

OCHUTNÁVKA FILOZOFIE SOUŽITÍ
On-line přednáška

OCHUTNÁVKA FILOZOFIE OSUD A SVOBODA
On-line přednáška

CHARAKTER PODLE HVĚZD
Přednáška

ODKAZ ŘÍMA
On-line přednáška

ZEN
Přednáška

C. G. JUNG I.: FILOZOFIE A PSYCHOLOGIE
On-line kurz

FLORENCIE
On-line přednáška

GÉNIUS MICHELANGELO
Přednáška s videoprojekcí

SCHLIEMANN A TRÓJA
On-line přednáška ke 200. výročí narození H. Schliemanna

INTELIGENCE ZVÍŘAT
Přednáška

DUŠE INDIÁNA
Přednáška

více na www.akropolis.cz

KURZ FILOZOFIE PRO ŽIVOT

Chtěli byste lépe poznat sami sebe a svět, který nás obklopuje? Máte otázky a hledáte odpovědi? Existuje více cest, jak je najít. A jednu z nich odjakživa nabízí filozofie. Když se dnes řekne slovo filozofie, často si představíme teoretickou disciplínu odtrženou od praktického života.
Tento kurz vám přiblíží filozofii takovou, jaká ve své podstatě je: srozumitelnou a užitečnou v našem každodenním životě.

Filozofie pro Život

PŘÍRODNÍ FILOZOFIE
ČLOVĚK A UNIVERZUM
ODKAZ DÁVNÉ INDIE
ZÁHADY TIBETU
BUDDHISTICKÁ FILOZOFIE
MOUDROST ČÍNY
VÝZVA ŽIVOTA VE SPOLEČNOSTI
PLATON A „MÝTUS O JESKYNI“
ARISTOTELES
PLOTIN A NEOPLATONICKÁ ŠKOLA
DŮLEŽITOST VÝCHOVY
EGYPT
ŘÍM A STOIKOVÉ
DĚJINY, PAMĚŤ A ZKUŠENOST
DĚJINY A MYTOLOGIE
HISTORICKÉ CYKLY
SVOBODA A OSUD

Součástí kurzu jsou cvičení rozvíjející schopnosti člověka:
POZORNOST
KONCENTRACE
PAMĚŤ
IMAGINACE
VŮLE atd.

více na www.filozofieprozivot.cz

Každý začátek povstane z konce jiného začátku.

Seneca

NOVÁ AKROPOLIS
ŠKOLA FILOZOFIE

www.akropolis.cz